

Son Perde

– Berşah · 20 Haziran 2014

Eyy! Hayat

Ne istiyorum biliyor musun?

Boyum kadar bir bahçe

Güneşi köşeden vursun

Direnmeden boyun eğeğim

Korkmuyorum ki

Yaz kıştan ayrılıyor

Göğsüm eski bir mahzen yeri

Ahh ! Kalbim direnişimi bağışla

Güneş sağdan vuruyor

Yarısı karanlık gölgem

Solumu acıtıyor

Tuhaf bir duygu biraz hüzün var sitem var

Düşüncelerim şekle göre

Bütün hayatıma hakim

Yarısı karanlık gölgem

Kollarım yana düştü hayat çıkmazda

Yıllar önceki coşku hevesler kursağımda

Sevgi var ötesi yok

Güneşte yazı kararır

Kudreti var fakat ömür geçici

Birbirine kenetler de bu bağı

Sağlam tutanı yok

Son perde

İşte hikayemin son safhası

Birbirini tutmayan cümle parçaları

Kendi düşüncelerimin içinde çırpınırken

Birinci sınıf yazarlar ne kadar zengin

Başı ortası bulunmayan cümlelerimde

Tekrarlatır kendini psikolojik nakaratlarla

Şimdi gözlerimde tatlı bir hüzn
Kalbimi buran bir hasret
Gecemi işgal eden sen
Ne tuhaf değil mi?

Her gün bir öncekinden daha güzelini aramak
Bir ışık demeti içinde sayfa, sayfa dönüp kendinde kalmak
Gece yarıyı bulunca hülyalarım meydan okur
Fısıldar kulağıma la,la,la
Rüyalarım gibi karıştı hayallerim
Beni bırakma.

Dargınım dargın
Davalarım davacı kendi kendime
Parmaklarım inceldi bir elim başım üstüne
Kalp sızımı mahkûm eden yargı
Bakma gözlerime öyle
Yıllar önce onların şefkat nuru aktı
Ölüm yaklaştı sezen yaralı

Aydınlığı istedim hep korktuğum zamanda geldi
Ne içimde ıstırap ne gözümde yaş
Duyguları öldürüp inceleyen soğuk bilim
Hani benim düşlerimin tespiti
Siyah örtülü kaldı içimdeki mihrap

NURHAN DOĞRUL 20 Haziran 2014